

ELISE JAKOBSEN

Offentliggjort d. [25. maj 2016](#)

Hele sit liv har Elise taget kampen op og gået sine egne veje. Engang var det manden og kommunen. Nu skal der kæmpes for blomsterbedene på Vejlbj plejecenter.

ELISE JAKOBSEN KÆMPER FOR RETFÆRDIGHED OG BLOMSTERBEDE

Tekst og foto af Clara Søgaard Krohn fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Det er tirsdag morgen, og Elise på 74 år er ved at stå op. Hun er i godt humør og synger med på popfænomenet Justin Biebers seneste hit, der strømmer ud af radioen, "Is it too late now to say sorry?" nynner Elise, mens hun rydder bordet, så der er plads til kaffen. For Justin Bieber er det nok at sige undskyld og komme videre, men sådan har Elise det ikke. Hvis noget er uretfærdigt, så må der gøres noget ved det. Om det så gælder kommunen, mænd eller blomsterbede. Kampen tages op og kæmpes til ende.

Senere på dagen skal Elise til beboermøde på det plejehjem, hvor hun har boet de sidste par år. Denne gang har Elise et punkt på dagsordenen angående indretningen af hjemmets gårdhave. Der skal slås et slag for de blomsterbede, som Elise til daglig passer.

Hun er den eneste af hjemmets beboere, der deltager i møderne.

Resten af de deltagende er enten fra kommunen, ledelsen eller pårørende til nogle af beboerne. "Min kusine kommer og hjælper mig. Jeg har bedt hende om lige at klappe mig diskret på benet, hvis jeg bliver for hidsig," forklarer Elise. "Jeg ryger hurtigt op i det røde felt, hvis jeg ikke føler, at de lytter til, hvad jeg har at sige – men jeg plejede også at være rødhåret", siger Elise og smiler.

UNG PIGE MED UDLÆNGSEL

Som barn flyttede Elise til Sønderjylland. Hun var den eneste i klassen, der ikke snakkede sønderjysk. Hér prøvede Elise for første gang, hvad det vil sige at føle sig anderledes.

"Jeg plejer i stedet at sige, at jeg er én éner. Der er nok mange, der ikke synes om mig, fordi jeg blander mig og tager de kampe, som andre ikke gider tage, men hvis de siger noget, går det bare ind af det ene øre og ud af det andet". Elise kommer ud af en familie, hvor skilsmisse ikke var en mulighed. Skilt blev hun nu alligevel. Sådan har det været med det meste. Mens de andre piger prøvede brudekjoler med ekstra plads til en voksende mave, rejste Elise til Tyskland, England og Skotland. På den måde kunne hun slippe for de uendelige mængder af vasketøj og madlavning, som hun havde ansvaret for hjemme i Sønderjylland.

INGEN PÅKLÆDNINGSDUKKE

Da Elise var ung, så man gerne, at man som kvinde blev gift, fik børn og blev hjemmegående husmor. Elise havde et andet ideal. Hun blev gift og fik en søn, men hun hadede at lave mad. I stedet beholdt hun sit arbejde og fortsatte sin uddannelse. Elises ideal var at forblive uafhængig og bestemme over sit eget liv. For som Elise siger, "så er mænd altså mærkelige, og man skal i øvrigt ikke finde sig i noget". Elise fortæller, at hendes mand elskede at klæde hende ud i alskens kjoler, som var hun en påklædningsdukke. Problemet var bare, at når de var ude og danse, ville han hellere danse med alle de andre piger.

Da han gik ud for at købe hostesaft til deres to-årige søn og blev forsinket, fordi han havde travlt med at kysse på apotekerpigen, blev det for meget for Elise. "Hvis han ikke selv var flyttet ud, så havde jeg sørget for det. Da han kom tilbage tre måneder senere, fik jeg hurtigt fat i dørkarmen og hamrede døren i. Vi havde jo ikke en aftale den dag".

ALENEMOR MED SLAG I

Derfra var Elise alene med hendes søn. Det betød, at hun måtte slås med kommunen, for også at have råd til mad. Hun måtte forlange, at pædagogerne i sønnens børnehave, mødte tidligt ind sådan, at hun selv kunne passe sit arbejde. Alligevel havde Elise ikke noget imod at være alene.

"Et eller andet sted har jeg altid været alene, men det har jeg det helt fint med. Jeg kan bare synge mig selv i godt humør, hvis jeg er ensom", siger Elise.

Hele livet har Elise brudt mønstrene og gået sine egne veje, hvis den gængse vej blev for uretfærdig, enten for hende selv eller for andre. For Elise er det ikke en mulighed at trække på skuldrene af problemer. Det er derimod en mulighed at trække på skuldrene af dem, der synes hun er besværlig.

"Selvom jeg blander mig engang imellem, så kommer der som regel noget godt ud af det", siger Elise og griner stille.

